

Redaktor naczelny:
Dr. ALEXANDER VOGEL.

Biura redakcyi: ul. Kopernika 7, I. piętro
otwarte od godz. 10 rano do godz. 1
w południe.

Biura administracyi: ul. Kopernika 7, parter
(sklep), otwarte od godz. 8 rano do
7 wieczór bez przerwy.

Przedpłata na „Gaz. Nar.” wynosi:
miesięcznie 1 zł. 50 ct. 2 zł.
3 zł. 50 ct. 4 zł. 50 ct. 5 zł. 50 ct.
półrocznie 9 zł. 12 zł. 15 zł.

Numer kosztuje 6 ct.

GAZETA NARODOWA

wychodzi w dwóch wydaniach: dla Lwowa o godzinie 8 rano — dla prowincyi o godzinie 7 wieczorem.

Komiczni politycy.

Lwów d. 29 lipca.

„Piernikarze rewolucyjni nie robią!” — mówi *Słowo Polskie* z drwinami o tych, którzy nie chcą udawać oburzonych i wyprawać burd piwiarnianych z powodu załatwienia ugody węgierskiej za pomocą § 14. Te burdy niemieckich radykalów i socjalistów niezmiennie podobają się *Słowu Polskiemu*. Jest to istotnie najtańszy i zupełnie bezpieczny sposób robienia rewolucyi. Bo warto tylko uprzytomnić sobie, co to za kolosalna przyjemność dla owych bohaterów § 14: pić piwo cały wieczór, przytem trochę pokrzykiwać na rząd hr. Thuna, na Czechów, Polaków, katolików niemieckich — a wreszcie na temat „Los von Rom!” — zrobić raptownie wielki hałas, wielki „Gewalt”. Wpada politycy, rozpędza zgromadzenie, P. T. rewolucyoniści rozpryskują się drzwiami i oknami w okamgnieniu zostawiając na placu boju policyę ze skonfundowanymi płatniczymi...

Taka rewolucya i ci rewolucyoniści wzniesają u polityków *Słowa Polskiego* podziw i uwielbienie.

„Dobrze inascepowana agitacya przeciw ordynansom Thunowskim — pisze *Słowo Polskie* — wybuchła z całą siłą we wszystkich niemieckich prowincjach Austrii. Agitacya dotarła do najszerszych warstw ludności... i t. d. Albo: „Wszystko się wali. Tylko głupcy i lekkoduchy nie widzą co się dzieje — że stoimy u początku końca...”

Tymczasem — kto patrzy na wypadki bez uprzedzenia, okiem chłodnego obserwatora, kogo frazesy gazetiarstwa obstrukcyonistycznego nie wprowadzają w gorączkę, ten widzi jasno, jak ciężką robotę mają ci agitatorowie, którzy się teraz podjęli wywoływania w niemieckich okolicach, objawów „oburzenia” na § 14. A już np. u nas we Lwowie ohyba ze świecą szukać potrzeba owych oburzonych, dotąd wiadomo tylko o dwóch meczach, którzy oburzają się konsekwentnie na § 14 — jednym jest polityk ze *Słowa Polskiego*, a drugim p. Kozakiewicz. I o groźno głos ich jest głosem wołającego na puszczy — gdyż wokół nich nikomu ani się nie śni z powodu ordynansów Thunowskich robić rewolucyi, choćby nawet tylko piwiarnianej. Zwyczajnie — „piernikarze!”...

W zapale schlebiana opozycyi niemieckiej posunęło się *Słowo Polskie* tak daleko, iż jednego z najwybitniejszych przewodców niemieckich autonomistów, marszałka krajowego Górnej Austrii, dr. Alfreda Ebenhocha wernego sojusznika Kola Polskiego, prawiący w radzie państwa, nazwało „poczołwym ale naiwnym”.

A ponieważ dr. Ebenhoch wyraził się słusznie, że ponieważ obstrukcyja niemiecka doprowadza konstytucyę gładnią do absurdu, więc nie będzie innego wyjścia z te-

rażniejszej sytuacji, jak dokonać w jakikolwiek sposób zmiany konstytucyi w kierunku decentralizacyi, wedle nieprzeczających zasad dyplomu październikowego — *Słowo Polskie* nazwało to powrotem do „starych rupiec”.

I tu wreszcie pokazuje się, jak okropnie, jak nisko kraj cały i całe państwo upadły. Można by darować krajowi, że nie chce się pozbyć mrzonek o dyplomie październikowym, można by ostatecznie i Kolo Polskie pozbawić sądzici, za uporczywe trwanie w tych mrzonkach, zdobywszy się na heroizm można by nawet konserwatystów galicyjskich z nich rozgrzeszyć — bo nakoniec już takie ich przeznaczenie, że mają się żywić mrzonkami i dlatego już rychło zaginę w fali natłoku giełdowej polityki, nadpływającej z wielką mocą i potęgą ze *Słowa Polskiego* i *Neue freie Presse* — ale żeby w własnej grupce, ba w własnej redakcyi mieć człowieka jak p. Romanowicz, na tyle nieprzewidywającego, iż przed dwoma laty w tem samem *Słowie* uznał bardzo głośno i wymownie, a obecnie zapewne jeszcze przynajmniej półgębkiem uznaje, za jedyne zbawienie kraju: powrót do dyplomu październikowego — to doprawdy sytuacya dla „rozumnego” i „wytrawnego” *Słowa* już tak rozpaczliwa i tak tragiczna, że się w komioznę zmienia.

Co prawda zresztą, to politycy *Słowa Polskiego* w tym wypadku nie po raz pierwszy w komików się bawią. Mają istotny i wielki talent do tego.

Z bieżącej chwili.

Lwów d. 29 lipca.

Konferencya rozbrojna dogorywa, zapowiadając konferencye dalsze. Car polecił przesławi konferencyi a swemu ambasadorowi w Londynie, hr. Staalowi przez hr. Murawiewa wyrazić zadowolenie z jego czynności na konferencyi, a oraz gratulować mu wyników konferencyi.

Tymczasem świat się ciągle zbroi i wynajduje nowe środki wojenne. Czyni to także nikomu nie wiażąc w drogę Austrii, jak się właśnie z *Pester Lloyd* dowiadujemy. Od 80 lat wszystkie nowoczesne artylerye ostrzeliwa zastrzelone przedmioty granatami pękającymi, ale skutek coraz mniej dopisuje, ponieważ też coraz silniejszy i sposobniejszy środków osłony się używa. Artylerye polowe wielkich państw czyniły ostatnimi laty próby z dawnymi haubicami, aby dostać się do wymagań dzisiejszej wojny w polu. Jak słychać, udało się właśnie niemieckiej artylerji polowej w Spandawie stworzyć haubice, wolną od wszelkich dawnych wad a tak poprawioną, że wkrótce będzie do użytku artylerji polowej oddana. Mianowicie

stworzono tlejący zwolna podpał, tak iż kula, mająca działać we wnętrzu zasłoni, np. budynków, okopów, zastłony te przebiega i dopiero wsadziwszy się w one całkowicie, z największym już skutkiem pęka, podczas gdy dotychczas kula na powierzchni osłony, więz z daleko mniejszym skutkiem pękała.

Otóż *Pester Lloyd*, mający stosunki z administracyą wojskową donosi, że także strzelnicza komisya austriackiego wojskowego komitetu technicznego czyniła pod Wiener Neustadtem takie same próby, iż że austro-węgierska artylerya polowa oprócz zwykłych baterij będzie także baterye haubicowe posiadała. Tylko jeszcze niepewne, czy już od najbliższych delegacyi minister wojny odnośnych funduszy zażąda.

Z Włoch zapowiadają częściowe przesilenie gabinetowe. Minister prezydent generał Pelloux jest za rozpisaniem nowych walnych wyborów, polegając na sprawozdaniach prefektów, które bardzo pomyślnie dla rządu opiewają. Tymczasem od czterech przeszło tygodni ciągle nadchodzą wiadomości o znacznych zwycięstwach stronnictw skrajnych nad rządowcami przy wyborach prowincjonalnych, i to w takich miastach i wsiach, w których dawniej radykali prawie nie wazyli. A już przedtem przy wyborach gminnych w takich miastach jak Rzym, Turyn, Genua zwyciężyli katolicy. Czterech ministrów, między tymi Boselli i Visconti Venosta są przeciw nowym wyborom, reszta siedmiu, a zwłaszcza Pelloux za nowymi wyborami, i stąd pogłoski o przesileniu ministerjalnym.

Jak się ludność włoska, takiej nawet Wenecyi, odwraca od masonów rządzących, dowodzi fakt następujący. Przed weneckim sądem przysięgłych stanął ks. Biagio, proboszcz ze Spinei pod oskarżeniem, iż zeszłego roku czynność rządową zganił i poniżył. Gdy bowiem urząd podatkowy obłożył podatkiem skromne pieniądze skarbnicy kościelnej, powiadził proboszcz na kazaniu: „Wszystkie grosze skarbnicy pod napisem „grosze św. Antoniego” idzie na ubogich, o ile złodziejski rząd także na tę skarbnicę jak i inne podatki nie nałoży.” Proboszcz wcale tego nie zaprzeczał, dodając, że właśnie owej niedzieli przed kazaniem otrzymał był dwa rozporządzenia dyrekcyi skarbowej, jedno co do opodatkowania skarbnicy, a drugie wytykające wadliwość w rachunkach kościelnych, i pod tem przykrym wrażeniem pojął kazanie. Oskarżał sam generałni prokurator, ale sąd przysięgłych uwolnił proboszcza.

Organa dreyfussowskie nie mogą ochłonąć ze strachu ze sprawą generała Negrier. *Pester Lloyd* gorąco utyskuje, że rząd ciągle jeszcze nie wie, czy Negrier ludnie wystąpił, czyli ma współników w najw. radzie wojskowej, skoro schwytanego na gorącym uczynku rokusz generała tak lekko ukar-

zano, co przecie zgola się nie godzi ze surowymi pojęciami Gallifia o karności. „Te zamachy na republikę byłyby się dawno w niewie rozwiały, gdyby republikanie byli uczyni i energicznie się opierali. Ale właśnie republikanie dali się całą ochotą uspić i okpić. Przyczyną tego jest pochodzące ze sobkowstwa rozluźnienie obozu republikańskiego i tchórzstwo republikanów.”

„Teraz się okaże o ile republikanie mają rozum, o ile na mocy swoich przekonań, na żywotności republiki polegają. To przecie rzecz jasna, iż nie mają innego wyboru, jak w otwartej walce pokonać swoich wrogów. Dlatego przedewszystkiem zjednoczyć się powinni. Albo armia jest w większości swojej jeszcze republikańską, a wtedy znajdują się w niej następcy na miejsce generałów buntowniczych, może nie tak zdolni, ale uczciwi i przyzwolici, albo armia jest na wskroś zarażona antyrepublikaństwem, a wtedy runie już nietylko republika, ale Francya bo czeka ją los Hiszpanii”.

Pester Lloyd zdawna był za zmasakrowaniem opornych w sprawie Dreyfussa generałów i pułkowników, teraz przemawia za tem w imię dei republiki a zawsze mu chodzi tylko o żydowizm, bo już ciż wywrót republiki nie byłby przyjemnym dla żydów. A republika w strachu! Pogłoska o telegramie cara do ks. Ludwika Napoleona została za przeczoną, a jednak ciągle trwoży republikanów. Ukazała się bowiem najpierw w petersburskich *Nowostich*, więc w organie, któremu nie wolno igrać z oświadczeniami cara, a który nadto jest organem żydów rosyjskich. Pogłoska ta przypominała Francuzom, że ks. Ludwik Napoleon jest ulubieńcem dworu rosyjskiego; *Pester Lloyd* nie uważa ducha owego telegramu za rzecz absolutnie niemożliwą.

Prezydent ks. Wiktor Napoleon przerwał długie swoje milczenie, spowodowane doniesieniami *Siecla* o „spisku bonapartystowskim”. Książę oświadczył, że klub „Petit Chapeau” nie ma żadnych celów politycznych, tylko zbiera pamięć o czasach napoleońskich. Cesarzowa Eugenia dawno przysięgła, że się nie będzie mieszała do polityki. W sprawie Dreyfussa powiedział książę: „Nie mogę o niej wydać żadnego sądu; ale przeraziły mnie oświadczenia trybunału kasacyjnego. Na każdy sposób poproszono sprawę tak niezręcznie, iż niestety smutne wypadki spowodowały musi. Każdy zaś Napoleon popierałby zawsze armię”.

Tymczasem szerzy się w łonie socyalnej demokracji francuskiej z powodu wstąpienia „towarzysza” Milleranda do gabinetu, którego dep. Jaures popiera. Sprawa ma być załagodzona na walnym kongresie stronnictwa, ale zdaje się raczej, że właśnie tam wybuchnie waśń płomieniami. Na to wskazuje namietność, z jaką się toczy co do

OGŁOSZENIA I PRZEDPŁATE. przyjmują: we Lwowie: Administracya *Gazety Narodowej* ul. Kopernika 7; w Paryżu: C. Adam Cichowski 30 rue de Varenne Paris; we Wiedniu: Haaseenstein & Vogler (Otto Mass) Wahlstichgasse 10 — Rudolf Mosse Seltersgasse 2 — A. Oppel Grünengasse 13 — M. Duka Nachf.: Max. Angelfeld & Emarich Lessner Wollzeile 6 — Schaller Wollzeile 11 i J. Hauberg, I. Wollzeile 19; w Hamburgu: A. Steinberg; w Frankfurtu: M. M. Haaseenstein & Vogler i G. L. Danne & Comp.; w Warszawie: Reichmann & Freidler.

CENA OGŁOSZEŃ: Ogłoszenia zwykłe na jednodzienny wiersz drobnym drukiem lub jego miejsce 10 ct. — Nadstawia za wiersz lub jego miejsce 50 ct. — Głosy publicystów za wiersz lub jego miejsce 5 ct. — Prywatna korespondencya 3 ct. od wiersza.

programu kongresu. Grupa Vallianta i Guesda (orodoksi socyalistyczni) chcą, aby na dzennym porządku postawiono tylko „sprawę Milleranda” podczas gdy Jaures chce, aby rozprawiano nad aktyą, jaką wszystkie w ogóle teraźniejsze francuskie stronnictwa wywrotowe obrać mają. A zatem wybuchnie na kongresie walka między oblaśkawionymi socyalistami, którzy wstąpienia do urzędów honorowych i administracyjnych państwa bursoazijnego nie biorą za zdradę zasad stronnictwa, a tymi „towarzyszami”, którzy istniejącemu ustrojowi państwowemu wojnę na noże wypowiedzieli.

Opieka sądowa.

Lwów d. 29 lipca.

Na mocy ustawy cywilnej sieroty w Austrii korzystają z opieki tak wysokiej i wielkiej instytucyi jak sądy państwowe. Tym, którym śmierć zabrała naturalnych opiekunów, daje państwo sądziego, najlepszego swego urzędnika za obrońcę praw i kierownika w wychowaniu. Bo sądzia ma nie tylko dbać o całość majątku, przypadającego na sierotę, ale też bacznie, aby sieroty były nożiwie wychowane i mogły, gdy dojdą do pełnoletności, zapracować na własne utrzymanie.

Tak przepisuje ustawa, wniosła teorya, a tymczasem w praktyce dzieje się inaczej. W praktyce jeżeli umrze obywatel, to sąd w sprawie sierot po nim pozostałych sprawia sobie nowy facykul aktów i w nim umieszcza dokument, w którym ustanowiony przez sądziego opiekun sieroty przyrzeka pod słowem czci własnej oddane sobie w opiekę dziecko na drogę bojaźni bożej uczciwości i cnoty naprowadzać i wychowywać na dobrego obywatela kraju. Co się potem z dzieckiem dzieje, to już sam Bóg wie, sądzia o tem nie ma żadnej wiadomości.

I poprostu jest dla niego rzeczą niemożliwą zajmować się losem tych, nad których opiekunami ustawa mu ozwała nakazuje.

Sądy, a szczególnie galicyjskie są taką masą wypadków opieki i kuraceli, mianowicie w sprawach spadkowych obarcone, a w dodatku co trzecia opieka obejmuje nie jedno dziecko, lecz dwoje i troje i więcej, że gdyby istotnie miały się tak jak ustawa nakazuje zajmować wychowaniem sierót i dzieci nieprawych, toby personal ich dziś istniejący może nawet na spełnienie tego jednego tylko zadania nie wystarczył.

Dochodzi skutkiem takich stosunków do tego, że sądy są właściwie i jedynie stróżami majątków sierocych, a co do dzieci ubogich — to istotnie co do nich w aktach dokument i koniec.

Gdyby państwo ustanowiło w każdym sądzie osobnego urzędnika do opieki, albo

DZIWAŁ.

Szkic z życia.

Napisał

Mieczysław Piniński.

(Ciąg dalszy).

Takim był Henryk Głogowicz, gdy go niespodzianie doszła wiadomość, iż stryj, pan Sebastian nagle świat ten poźegnał. Oczuli wielką boleść — dopiero teraz zrozumiał, że nietylko poważył, ale i kochał prawdziwie tego zaśnieźdzonego, lecz na wskroś rzetelnego i szanownego człowieka. Zawdzięczał mu przecież wiele — nadto z tą postacią schodził do grobu jedyny całej jego pierwotnej młodości i dzieciństwa świadek i towarzyszy. Moje i ten człowiek za czasów świętości i młodości swojej inna zęz oczuli i myślał, dopóki bezbarwność i jednolitość życia jego nie stłumiły w nim wszelkich bujniejszych objawów ducha, a może też jako praktycznie rozsądny człowiek, rozmyślał znuć z siebie ten niepotrzebny balast...

Henryk wyjechał niezwłocznie do Podgórzanki.

III.

Podziemem, którego szybkość ruchu i wewnętrzny wygląd wagonu przypominały do

złazienia stierany i zużyty „omnibus” włócił się Głogowicz noc całą w okolicy głębokiego Podola. Wyciągnąwszy się na wąskiej ale za to spadzistej i śliskiej ceratowej kanapie przedziału II. klasy myślał — myślał po swojemu o wszystkim i o niczem — jednak to wszystko i to nie dotyczyło tym razem osoby pana Sebastiana. Usnąć nie mógł ani na chwilę. W przedziale nie był sam — na przeciwległej bowiem ławeczce spał, jęczał, chrapał i stękał jakiś ktoś. Co do tego towarzysza podróży jednej tylko pewnością nabrał Henryk, mianowicie iż cierpiał na zaćmienie płuc.

Nużącą jednostajność podróży przerywały oprócz tego rozmowy prowadzone przez personal służbowy na przystankach, oznaczające się, jak wiadomo, wytworną polszczyzną. „Krzyżujemy dopiero w Podlesiu, piątka ma Verspottung” — wyrzekł jak się zdaje „Zugführer” przekraczając ku wesoloci innych ostatnie słowo. „Odkupować dwa pakwozy” — dał się słyszeć inny głos — dalsze rozporządzenia dotyczyły „szyberów”, „lamperów”, „bremserów”, „pakerów” i t. d.

Szary jesienny ranek zastąpił już noc, gdy Głogowicz, który dla skrócenia czasu przez spótniałe okna przegłądał się smętnej okolicy, usłyszał na jednym z przestanków następującą przyćmionym głosem prowadzoną rozmowę.

— Ten blondyn co w turnusie jedzie — to starego Głogowicza bratanek, wszystko, słyszę, zapisał mu stary, a tam tłusty krajcar”...

— Ale?... — dało się słyszeć zapytanie.

— A dalibóg, no... przecież banmeistera

z Słobódki, szwagier jest w Podgórzance za ekonomą.

— Ciekawa rzecz czy ten młody wie za to. Co on tam robi?

— Coś sumuje, a może tak markieruje..

— Reaszy uwag o sobie nie dosłyszał już Henryk i było mu to obojętne, zresztą nawet wiadomość zasłyszana nie zrobiła na nim większego wrażenia.

Po przybyciu na miejsce okazało się, iż treść tej rozmowy była istotnie prawdziwą. Pan Sebastian ustanowił Henryka istotnie swym ogólnym spadkobiercą.

Podczas ceremonii pogrzebowych i z tem połączonych konwencyonalnych obowiązków, zachowywał się Henryk na pozór dla widzów spokojnie, nawet nadto spokojnie, prawie obojętnie. Nie była to w ogólności natura ekspansywna, zwłaszcza wobec tak licznych i różnorodnych widzów. Jakie tem zachowaniem się wywoływał wrażenie, z tem się nie liczył i zgola nie mu na tem nie zależało, lecz gdyby sobie nawet zadał pracę badać lub śledzić co o nim mówiono, nie wieleby się sam o sobie dowiedział.

Na razie opinia miejscowa określała go w ten sposób: „Jakis taki, ui to, ni owo”, inni wyrażali się odmiennie ale także nieco mglisto: Dzierżawca Staniszcza, człowiek ze wszelkich miar godny, zapytywany o zdanie, wyrzekł z namaszczeniem i po dłuższym namyśle: „To trudno — to trudno, nie trzeba tak rychło sądzić — panie tego — i to — ot jak zwykle — o cokolwiek mu panie nie te, ale wejdzie w siebie, wejdzie w siebie”.

Co zrobi dalej — pytało otoczenie. „Wejdzie w siebie”, odpowiedziała jedna z najdo-

kładniej nadsłuchujących dam, co do której autor nie może sobie przypomnieć jak wyglądała, oraz jakie stanowisko społeczne zajmował jej mąż, zresztą może była wdową — lub nawet starą panną, przecież i to się zdarza.

Smutny obrząd odbył się, nastąpiły jeszcze pożegnania i wymowne uścisnienia dłoni, częstokroć najserdeczniejsze ze strony ludzi, których pierwszy raz w życiu widział. W niektórych wypadkach tym niemym wyrazem współczucia towarzyszyło lekkie westchnienie, w innym razie energiczny uścisł ręki był niejako zachętą do przetrwania ciężkiego bólu, — czasami bolesne wznieślenie oczu, lub też ściśnięcie ramionami, miały być widownym znakiem odczuwanego nieszczęścia. Henryk dziękował wszystkim, byłby nawet prawdziwie serdecznie dziękował, gdyż znał wielu i wiedział, iż byli to ludzie bardzo życzliwi i bardzo dobrzy ludzie. Lecz razila go niezmiernie jedna rzecz, mianowicie iż ich zachowanie było nienaturalne a szablonowe. Tak „wypada” zachować się po pogrzebie — czytał niemal w oczach każdego z uczestników smutnego obrzędu, — zaś jednocześnie miał to przeświadczenie, iż jego zachowanie się było nie zupełnie takie, „jak wypada”. Krytyka go mało obchodziła, lecz miał pewien żal do samego siebie, iż w rzeczach tak właściwie płytkich, po prostu rady dać sobie nie umiał. Ogarniał go pewien niesmak, pewna nieufność do siebie samego, lecz zarażem i do całego swego otoczenia. Czuli się wprawdzie intuicyjnie wyższym od tych ludzi, oni atoli przygniatali go swą ilością i swym solidarnym, szablonowym sposobem

bycia i myślenia. Czuli się odosobnionym. Otrząsając się z tych myśli, które przypisywał nerwowi i moralnym wstrząśnieniom chwili, przetrwał, jak mu się wydawało, conajmniej przyzwolcie owe pożegnania, poczem został sam w swej nowej siedzibie, wśród no wych, obcych sobie warunków życia. Został sam ze smutkiem i bólem serdecznym i rozkoszą wydało mu się to uczucie samotności, — co inni nazwaliby może jego dziwactwem.

IV.

Uczucie wypoczynku, którego teraz doznawał, nęciło Głogowicza jak się zdaje utrudniało. Chciał być samym, chciał wypocząć — lecz już wnet spostrzegł się, iż wypocząć tylko pragnie, pożąda — ale nie może. Doznawia tego zresztą znanego powszechnie uczucia człowieka ciężko fizycznie zmęczonego, człowieka, który resztek siły dobywa, aby się dostać do oznaczonego miejsca, gdzie go odpoczynek czeka i który dopiero wtedy, gdy się do wypoczynku ułoży — czuń zaczyna dokładnie, jak go wszystko boli.

Nie długo trwało, gdy się spostrzegł, że wzmawiając w siebie potrzebę spokoju, zadaje sobie właściwie przymus. Dusza jego stargana odniesionymi wrażeniami, pokonywała zmęczenie ciała.

(C. d. n.)

Mikołaj Ludwig

Lwów, ulica Halicka 14.

Wszelkie drobiazgi i przybory do krawieczyny hafty i materiały do robót ręcznych po najtańszych cenach.

gdym kuratele, sprawy spadkowe, separacje małżeńskie i emancypacje z pod władzy ojcowskiej wyeliminowało z zakresu zajęć danego biura sądowego, a pozostawiło w nim jedynie opieki — to i tak sierotom niewielebyle się los polepszył, bo złe leży nie w samej zamalej liczbie sądowych opiekunów, lecz głębiej.

Każdy sędzia, chociażby na najmniejszym okręgu ma przecież przydzielone sobie sprawy co najmniej kilku gmin i nie może znać osobistych stosunków wszystkich swoich pupilów, mieszkających daleko od niego. Ażeby należycie wykonać, dozor nad opiekunem musiałby w ciągłej mieć widownię to, co się dzieje w jednej, drugiej, dziesiątej i dwudziestej gminie.

Oto dopiero mówić o wielkich miastach — tam już ani mowy nie ma o tem, aby sędzia cokolwiekby wiedział o pupilu. Na wsi mogą o nim coś wiedzieć przynajmniej sąsiedzi, wójt, ławnicy, ale w wielkiem mieście śmieszno byłoby mówić o tem, że magistrat ma jakieś wiadomości o stosunkach prywatnych obywateli miasta.

Z tego wszystkiego wynika, że opieki nad sierotami nie może w dzisiejszych stosunkach sprawować skutecznie sąd. Nie może jej też sprawować gmina, bo do tego trzeba mieć dokładną wiadomość o ustawach o opiece, a wogóle być prawnikiem. Urzędników prawników znalazłoby się łatwo po magistratach wielkich, ale gdzie ich szukać po wsiach? Toteż i gmina nie mogłaby z pożytkiem dla ogółu objąć na siebie opiekę nad sierotami.

Natomiast można by rzecz skombinować i do opieki powołać i sąd i gminę. Już jest jedno prawodawstwo, które w ten sposób opiekę urządza, a jest nim prawodawstwo pruskie, naśladowane w tym względzie przez nowy kodeks ogólny niemiecki. Otóż prawo pruskie ustanawia w każdej gminie gminną radę sierocą, która proponuje sądowi tego lub owego obywatela na opiekuna, pilnuje opiekuna, aby obowiązki swe względem pupila sumiennie spełniał, sądowi donosi o złem sprawowaniu się opiekuna, a wreszcie zdaje sądowi sprawę z tego, co się z pupilami dzieje. Rada sierocą ma prawo i obowiązek badać, jak żyje i co robi pupil, ma prawo udzielać rad opiekunowi, a jeżeli pupil nie ma majątku pilnować, gdzie i jak go opiekun umieszcza. Stwarzając taką gminną radę sierocą prawo nie podzieliło opieki, a tylko prawne stosunki pupila pozostawiło nadal do obrony sądziemu, a dbałość o osobiste stosunki osieroconych dzieci porzuciło gminie. Opiekunem pozostaje nadal sędzia, a rada sierocą jest mu tylko pomocnicą.

Wobec takiego ustawodawstwa austriackie prawo jest niemal śmieszne. Wszystkiemu czego ono od gminy w sprawie opieki nad sierotami wymaga jest to, aby zamianowane przez sąd opiekunowi dekret opiekunowy wręczyć. Do innych czynności nie jest obowiązany.

To też reforma i to w kierunku przez Prusy wskazanym staje się z każdym dniem konieczniejszą. I państwo zyskać tylko może, bo najpierw uchroni wiele dzieci, pozbawionych opieki rodzicielskiej, od zmarowania się, wykona akt sprawiedliwości względem warstw ubogich, które obecnie są faktycznie uposiedzone co do opieki sądowej, a wreszcie oszczędzi sobie państwo wydatków na więzienia, szpitale i domy poprawcze, którym mieszkańców w wielkim procencie dostarczają ludzie pozbawieni od dzieciństwa opieki rodzicielskiej.

KRONIKA.

Lwów dnia 29 Lipca.

Zapiski osobiste. Członek wydziału krajowego dr. Hozard po długiej chorobie objął na nowo urzędowanie.

Ordery. Cesarz pozwolił przyjąć i nosić rzymskiemu prokuratorowi lwowskiego gr. kat. konsystorza k. Bazyliemu Lewickiemu order Grobu św. klasy trzeciej, oficyałow aust. kolei państwowych, naczelnikowi Antoniemu Münzbergowi z Nowosielicy krzyż kawalerski orderu korony rumuńskiej, inspektora austriackich kolei państwowych Aleksandrowi Götzwowi ze Lwowa rosyjski order św. Stanisława klasy III, dalej krzyż kawalerski orderu korony rumuńskiej i rumuński srebrny medal zasługi klasy II, a wreszcie medal rosyjski, ustanowiony na pamiątkę wojny z 1877 r. — radcy dworu i lwowskiemu dyrektora kolei państwowych Ludwikowi Wierzbickiemu krzyż komandorski orderu korony rumuńskiej, radcy cesarskiemu, starszemu inspektorowi austriackich kolei państwowych Henrykowi Gasnerowi ze Lwowa krzyż oficerski orderu korony rumuńskiej, starszemu inspektorowi, kierownikowi krakowskiej dyrekcji kolei państwowych Józefowi Horoszkiewiczowi krzyż oficerski orderu „Gwiazdy Rumunii” — starszemu inspektorowi austriackich kolei państwowych Spiridonowi Makarewiczowi z Krakowa krzyż oficerski orderu korony rumuńskiej, a wreszcie starszemu konduktorowi austriackich kolei państwowych Ferdynandowi Rozehnalowi ze Lwowa rumuński srebrny medal zasługi klasy II.

Członkiem czeskiej akademii umiejętności został zamianowany dr. Oswald Balzer, profesor uniwersytetu lwowskiego i członek krakowskiej akademii umiejętności.

Zamiana urzędów. Dyrekcja poczt i telegrafów zezwoliła na zamianę miejsc służbowych między Marvanem Krapcem, oficyałem

pocztowym ze Lwowa, a Antonim Sałem asystentem pocztowym z Tarnopola.

Emigracja z Gallej. Wedle dat zebrań wyemigrowało z Galicji w r. 1896 z powiatów wschodnich 9.389 osób, z zachodnich 2.804, w r. 1897 cyfry te opiewają 4.633 i 1.113, za 1898 — 4.604 i 3.128, a za r. 1899 — 4.903 i 2.977.

Cyfr czasowej emigracji na robotę letnią za granicę za lata przed r. 1899 prawie nie ma, a za rok 1899 wykazują 26.283 osób którzy wyemigrowali z 21 powiatów.

Wychoźdźtwo do Chilli. Austro-węgierskie ministerstwo spraw zagranicznych zawiadomiło austriackiego ministra spraw wewnętrznych, iż należałoby z urzędu przestrzec emigrantów, wybierających się do Chilli, iżby nie puszczali się w drogę bez dostatecznego zapasu pieniędzy, bo jak ministerstwo spraw zagranicznych doniosło, emigranci tacy nieraz i tydzień i dziesięć dni muszą w Montevideo czekać na odjazd parowca, przez ten czas tracą na własne utrzymanie wszystkie swoje fundusze i w ten sposób dochodzą do ostatecznej nędzy.

O rozruchy na wiecu katolickim lwowskim. Na popołudniowej rozprawie piątkowej przesłuchiowano jeszcze listonosza Ruga, jako świadka. Rug w chwili aresztowania go znajdował się tuż obok Kopacza, widział więc i słyszał wszystko bardzo dobrze i na tej podstawie twierdził stanowczo, że oskarżony nie wydawał żadnych okrzyków.

Następnie odczytano jeszcze rozmaite akty odnoszące się do oskarżonych a po skonstatowaniu, że żaden z nich nie był jeszcze karany, ukończone zostało postępowanie dochodowe. Nastąpiły potem przemowy prokuratora i obrońców, a po godzinnej naradzie trybunału przewodniczący radca Weinreb odczytał wyrok, mocą którego oskarżony Chodźki został skazany na dwa miesiące ciężkiego więzienia, Kopacz na trzy tygodnie ścisłego aresztu, a Wyrostek na trzy dni aresztu z zamianowaniem tej kary na grzywnę w kwocie 15 zł. Czekanowski, Gdula, Górny, Studnicki-Gisbert, Januszewski i Szapira zostali uwolnieni.

Samobójstwo. W sobotę nad ranem otruli się we Lwowie Julia Saracińska, służąca licząca 35 lat, w pomieszczeniu swem na ul. Chorażczyzny 1. lś. Przyczyną, która skłoniła ją do tego rozpaczliwego kroku, była zawiedziona miłość.

Stowarzyszenie posługaczy lwowskich, zawiązane we Lwowie przed paru miesiącami, wykluczyło onegdaj na walnem zgromadzeniu jednego ze swych członków, potępiając tem jego nadużycia, wybrki i awanturnicze prowadzenie się.

Stan pogody centralne lwowskie biuro meteorologiczne przepowiada dla Galicji na niedzielę taki: miejscami pochmurno, temperatura połnisi się, skłonność do burz.

Wydział krajowy przeznaczył 2.000 zł. z funduszu solnego na zakupno soli jadальной i bydlęcej dla rozdzielania między gminy, dotknięte powodzią.

Wylew Sanu i rzeki Tanwi zniszczył zupełnie piony w 14 gminach powiatu niskiego, przyprowadzając o ciężką stratę 700 gospodarzy. Szkodę obliczają na blisko pół miliona zł.

Examinum kwalifikacyjne dla nauczycieli szkół ludowych pospółch rozpoczęło się w Przemyślu 21 września br. o godz. 8 przed południem. Termin wnoszenia podań kończy się 15 września.

Czyn bohaterki. W Jaworowie w rzece Szkle kapało się niedawno kilka osób. Terminator kowalski, 20-letni młodzieniec, wysunął się z towarzystwa swego, a trafniejszy na głębie zaczął już tonąć. Czego towarzysze nie zauważyli. Nadszedł w tym czasie brzoziemi rzeki akademik p. Aleksander Paar — a zrozumiałszy sytuację, nie namyślając się, rzucił się do wody. Dopłynawszy do tonącego nogę, którą go w wodzie odszukał, podał topielcowi do uchwycenia się, a równocześnie całą siłą dążył ku mieliznie. Niedaleko przed mielizną tonący uchwycił zbawcę za drugą nogę. Wtedy wesoła się walka, grozą przebijająca każdego i wywołująca okrzyki przestrochu z pierś widzów. Trwało to na szczęście krótko, bo młody bohater wyrwał się z serdecznych objęć topielca — otrząsnął głowę nad wodą, zawrócił, uchwycił go za włosy i przyciągnął do brzozi. Dzielnym młodzieńcem bohaterki swój czyn płaci niezdrociem, które go do dziś dnia nęka, tonący natomiast cieszy się jak najlepszym zdrowiem. Czyn bohaterki p. Paara na tem gorętszą zasłużył pochwałą, że nie jest pierwszym w jego życiu. Ten sam młodzieniec będąc jeszcze chłopcem z IV klasy gimnazjalnej wyratował tonącego mielnika, ożłowieka w siłę wieku.

Z Sądu oł. Wszni od czasu okradzenia cerkwi tamtejszej (co stało się przed pół rokiem) panuje ciągle niepokój, bo ciągle a zuchwale „pracują” tam złodzieje. Bez przerwy giną konie, uprzęż i wózki, a rzeźmi-szki w braku większych rzeczy bardzo zrzęcznie wyjmują szyby z okien i wyciągają przez nie mienie spokojnych mieszkańców. Tych wypadków mamy do zanotowania najwięcej. Do brodziejstwem byłoby dla Sądowej Wszni, gdyby władze, niekontentując się dotychczasowymi zarządzeniami, zechciały rozwinąć jak największą energię i uwolnić Sądową Wsznię od trapiącej ją zmyry.

Piorun zapalił we wtorek w Borszczowie stodołę dworską, od której zajęły się także inne budynki gospodarskie, oraz 50 sążni drzewa. Strata wynosi 10.000 zł.

Prużana, miasto powiatowe w gubernii grodzieńskiej, nad rzeką Muchaczem, zniósł prawie do połowy pożar, który wesołał się ubiegłej niedzieli i trwał do poniedziałku.

Katastrofy okrętowe. W Kilonii, porcie niemieckim na morzu Bałtykiem, wyjechał onegdaj łódź na pełne morze kapitan k. lońskiemu portu z kilku marynarzami. Łódź się wywróciła, a cała jej załoga wpadła do wody. Pięciu z niej uratowano, a trzech utonął.

Dzienniki rosyjskie doniosły przed kilku dniami, że na Wolskiej najechały 15 bm. na siebie dwa statki, jeden ciężarowy, a drugi ożarowy i pasażerski, który wioził do dwustu ludzi na swoim pokładzie. Z tego zeknie-

cia się statek ciężarowy miał wyjść osto, a statek z pasażerami miał stracić całą jedną ścianą boczną, wskutek czego wszyscy jego pasażerowie mieli potonąć. Obecnie telegraficzna rosyjska ajencya donosi, że w owem starciu się dwóch statków tylko czterech ludzi straciło życie.

W akademii w Welhenstephan koło Monachium otrzymali dyplom rolniczy dwaj Polacy rodem z Galicji: Stefan hr. Łoś (z odznaczeniem) i Eustachy Seibor Rylski.

Dr. Józef Lubicz Orłowski, adwokat nadworny i sądowy, obrońca w sprawach karnych, otworzył biuro we Wiedniu, VIII. Landesgerichtstrasse 15.

Niespodziewane odwiedziny były też nieraz nieprzyjemne dla naszych gospodyń, zwłaszcza na wsi mieszkających. Było bowiem dawniej niemożliwym przyrządzić szybko i bez wielkich kosztów dobrą zupę lub jakąś inną smaczną potrawę. Dzisiaj kwestya rosółu może być uważana za całkowicie rozwiązana dzięki ekstraktowi mięsnemu Liebiga i niebrakuje też dziś potraw szybko przyrządzalnych, odkąd Katarzyna Prato i inni zwrócili uwagę na wszechstronność tego znakomitego ekstraktu, który z wolna w każdym gospodarstwie stał się tak niezbędnie potrzebnym, jak pieprz albo sól.

Kalendarz.

W niedzielę dnia 30 lipca Ablona i Seny. — Jemylana.

W poniedziałek dnia 31 lipca Ignacego Lojoli. — Makrynek.

Wschód słońca o godz. 4 min. 39, zachód o godz. 7 min. 32.

SYTUACJA.

(Tel. „Gaz. Nar.”)

Wiedeń d. 29 lipca.

Wiener Abendpost ogłasza tabelę, wedle której dochód z bezpośrednich podatków osobistych z r. 1898 wystarczył na przyznanie opustów pierwszego stopnia od podatków realnych, następnie na rozdział trzech milionów zł. między poszczególne kraje, a nadto na pokrycie częściowe opustów drugiego stopnia. Z rozdzielonej między kraje sumy trzech milionów zł. otrzymali: Austria dolna 871.898 zł. — Czechy 739.761, Morawy 306.000, Styrya 166.287, Galicya 378.833, Bukowina 42.801 zł.

Wiedeń d. 29 lipca.

Wczoraj popołudni miał pod przewodnictwem hr. Thuna gabinet naradę, która trwała 2 godziny. Wzieli w niej udział: minister skarbu Kaizl, minister oświaty hr. Rylandt-Rheidt, minister rolnictwa Kast i minister sprawiedliwości dr. Ruber.

Wiedeń 29 lipca.

Ministerstwo handlu w porozumieniu z ministerstwem oświaty ogłosiło wykaz szkół przemysłowych, w których przebyta nauka uprawnia do samodzielnego prowadzenia pewnego przemysłu. Dla Galicji uznano za takie dla przemysłu tokarskiego: szkołę wyrobów drzewnych w Kołomyi i szkołę tokarsko-stolarską w Stanisławowie. Zaś dla przemysłu stolarskiego: szkołę kołomyjską, stanisławowską i szkołę wyrobów drzewnych w Kimpolungu.

Telegramy i telefonematy

Wiedeń 29 lipca.

Minister spraw zagranicznych hr. Goluchowski ma wyjechać dziś z Witten i powrócić przez Paryż do Wiednia. W Paryżu zabawić ma hr. Goluchowski kilka dni.

Wiedeń 29 lipca.

Cesarz wystosował do ministra wojny Krieghammera z powodu 50-lecia jego służby wojskowej odrębne pismo z serdeczną gratulacją i nadał mu dziedziczny tytuł barona.

Belgrad 29 lipca.

Sąd doraźny, którego rozprawy toczą się zupełnie jawnie, przyezen oskarżeni mają u boku obrońców — zajmował się dotąd rozmaitemi przekroczeniami i sądził ośmiu oskarżonych na karę aresztu, jednego na 6 lat więzienia, a jednego uwolnił. Wedle doniesień z urzędowych koł serbskich taka sama procedura zastosowana będzie do rozpoczynającej się za 10 dni rozprawy przeciw sprawcom zamachu na Milana. Z rozprawy wydawane będą regularnie sprawozdania. Jak zapewniają, rząd poczynił też zarządzenia w tym celu, aby obalić twierdzenie, że zamach został wywołany przez policyę.

Paryż 29 lipca.

Na wczorajszej radzie gabinetowej minister spraw zagranicznych Delcassé oświadczył, że rzekomy telegram cara do księcia Ludwika Napoleona z życzeniami na urodziny jest zupełnie zmyślny. Żaden dziennik rosyjski go nie ogłosił, jest to rzecz sfałszykowana w Paryżu. Następnie prezydent ministrów Waldeck-Rousseau potwierdził wiadomość, że wytoczone śledztwo, aby wyszukać autorów rozpustzonej onegdaj na giełdzie fałszywej pogłoski o dymisji generała Jamont'a i Herve'go.

Paryż 29 lipca.

Na wczorajszej radzie gabinetowej minister spraw zagranicznych Delcassé oświadczył, że rzekomy telegram cara do księcia Ludwika Napoleona z życzeniami na urodziny jest zupełnie zmyślny. Żaden dziennik rosyjski go nie ogłosił, jest to rzecz sfałszykowana w Paryżu. Następnie prezydent ministrów Waldeck-Rousseau potwierdził wiadomość, że wytoczone śledztwo, aby wyszukać autorów rozpustzonej onegdaj na giełdzie fałszywej pogłoski o dymisji generała Jamont'a i Herve'go.

Paryż 29 lipca.

W Nancy aresztowano pewne indywiduum nazwiskiem François pod zarzu-

tem szpiegostwa. Zauważono mianowicie, że wspomniane indywiduum utrzymuje żywe stosunki z oficerami niemieckimi.

Quesnay de Beaurepaire ogłasza w „L'Echo de Paris” wynik swojego prywatnego śledztwa w sprawie Dreyfusa. Są to mianowicie zeznania 31 świadków, których jednakże nazwisk Quesnay nie podaje. Jeden z tych świadków miał powiedzieć, że Dreyfus podczas manewrów w Mühlhausen utrzymywał żywe stosunki z wyższymi oficerami. Inny świadek miał tłumaczyć ten referat w dziennikach niemieckich, jeszcze inny świadek twierdził, że pewien dyplomata rosyjski wyraził się przed nim z przekonaniem o winie Dreyfusa i powiedział: „Ten człowiek nam służył”. Wreszcie w jednym z zeznań znajduje się twierdzenie, że Dreyfus utrzymywał stosunki z Panizzarim i że sam Panizzardi nie krył się z przekonaniem o winie Dreyfusa.

Haga 29 lipca.

Na wczorajszym posiedzeniu pełnej konferencji pokojowej uchwalono ostatecznie konwencję o sądach polubownych z tym dodatkiem, iż warunki pod jakimi mocarstwa, które nie były reprezentowane na konferencji, będą mogły przystąpić do tej konferencji, mają być przedmiotem późniejszego porozumienia się mocarstw.

London 29 lipca.

W izbie gmin na zapytanie jednego z deputowanych, czy rząd na wypadek wojny w południowej Afryce zamierza prowadzić ją wojskami indyjskimi, czy też murzyńskimi, odpowiedział wczoraj Balfour wśród oklasków, że wojnę tę prowadziłby tylko wojskami, złożonymi z białych żołnierzy.

W toku obrad nad budżetem kolonialnym oświadczył Campbell Bannerman, że wedle jego silnego przekonania niezem nie byłaby na razie usprawiedliwiona brojna interwencja Anglii w południowej Afryce. Wojna w południowej Afryce byłaby wogóle wielkiem nieszczęściem. Chamberlain oświadczył, że zgadza się zupełnie z poprzednim mówcą w tem, iż należy unikać wszystkiego, co mogło utrudnić pokojowe załatwienie całej tej sprawy. Mimo to zażalenia uitlanderów są usprawiedliwione i zasługują na uwzględnienie.

Polityka, jaką prowadzą obecnie bawrowie, sprzeciwia się wręcz zawartej konwencji i nietyko doprowadza do wzajemnego rozdrażnienia, lecz nadto jest niebezpieczną dla Anglii.

W toku wczorajszych obrad w izbie lordów kilku mówców wywodziło, że rząd powinien starać się w sposób dobitny przekonać prezydenta Krügera, że naród angielski silnie ma postanowienie położyć kres obecnemu stanowi rzeczy, stanowczo niepomysłnemu.

London 29 lipca.

W dalszym ciągu wczorajszego posiedzenia izby gmin oświadczył sekretarz stanu dla kolonii, Chamberlain, iż panujące obecnie w Transwaalu nieporządku wystawiają na szwank stanowisko Anglii, która musi zachować hegemonię w Afryce południowej. Dalsze trwanie obecnej sytuacji mogłoby pociągnąć za sobą wiele wojen. Anglia, jako państwo cywilizacyjne musi ściśle przestrzegać prawa ochrony swoich podanych. Pierwszym krokiem do załatwienia istniejących przeciwieństw jest natychmiastowe osiągnięcie faktycznego prawa wyborczego uitlanderów w Transwaalu, prawo wyborcze jest bowiem najlepszym środkiem pokojowego załatwienia sprawy. Trzeba mieć nadzieję, że już rychło przyjdzie do zgody. Dotychczas nie stawiała Anglia rządowi transwaalskiemu żadnego ultimatum, ale nie spocznie dopóty, aż sprawa zostanie po jej myśli załatwioną. Nikt w Anglii nie myśli o zabiorze kraju, który zyskał od Anglii samorząd, a przeciwnie, utrzymanie dobrobytu i rozwój pomyślności Transwaalu leży i Anglii na sercu.

Warunkiem, pod którym Anglia może przyrzec, że nie wtargnie do Transwaalu, jest spełnienie żądania, ażeby rząd transwaalski uznał zupełne rówouprawnienie wszystkich białych ras w swoim państwie. Sytuacja obecna jest bardzo groźna, można jednak mieć nadzieję, że zatarg pokojowo będzie załatwiony. Aby to się stało prezydent transwaalski Krüger musi przyjąć do przekonania, że rząd angielski sprawę tę z Transwaalem traktuje zupełnie na seryo, i że za rządem angielskim stoi cała Anglia.

Po dłuższej jeszcze dyskusji etat kolonialny jednogłośnie izba uchwaliła.

Dział ekonomiczny.

Sprawozdanie zarządu targowego lwowskiego ogólnego związku hodowców i handlarzy bydła z 1-go targu w Krakowie na Prądniku Białym z 27 bm. Spęd ogólny 160 sztuk, buhaj, krowa i 3 jałówki. Sprzedano woły średniej jakości po 31 zł. — było

liche po 27 zł. 50 ct. za 100 kg. żywej wagi. Niesprzedane sztuki prima wysłano do Wiednia. Sprzedane było pochodziło z Zadwórz, Buczacza, Strzawy, Kołomyi, Lwowa i z Grodkowia koło Krakowa. Z powodu uroczystości otwarcia nowej targowicy i na walnego deszczu targ tym razem nie był swobodny, a mimo tego prawie wszystkie partie sprzedano. Na targu oprócz kupców krakowskich byli kupcy z Wiednia, Pragi, Berna, Morawskiej Ostrawy, ze Śląska i t. d. i czynili znaczne zakupy. Uskuteczniłi sprzedaż komisjonerzy Teodor Wójcik, Lipman Imierglit, Szachne Imierglit i Salomon Imierglit z Krakowa pod bezpośrednim nadzorem zarządu targowego.

Bankructwo. Sąd obwodowy w Kolo-my otworzył konkurs do majątku Herscha Kamila, nieprotokółowanego kupca w Kosowie.

Wiadomości giełdowe.

Bankitu dnia 29 lipca. Zamknięcie giełdy: Berliński austriackie 170—. Spirytus 43— do ——. Austriackie kredyty —, Disc. Commandit —.

Paryż dnia 29 lipca. Trzyprocentowa renta 110—. Mąka 43/10.

Frankfurt dnia 29 lipca. Giełda wieczorna: Austr. kredyty 240/90, kolej państwowa —, alpeiny —, Disconto 196/70, Laura 261/50.

Wiedeń dnia 29 lipca. (Telegram Gaz. Nar.) Zamknięcie giełdy o godzinie 2 minut 30 po południu. Akcje zakład kred. 386/50, węgierskie zakład kred. 387/50, Anglobanku 151/50, Unionbanku 312/50, Banka dla krajów koronnych 239/75, Bankverein 273—, Bodeu-credit 461—, Gal. Banku hipot. —, kolej państwowych 344/50, kol. południowej 76/75, tramwaj 469—, kolej Elbthal 258—, kolej północnej —, kolej eier-niowiecka —, alpeiny 255/60, Rima Murana 313—, prągielki tow. 341/1318—, fabryki broni 202 —, tureckie trybony 142/50, oblig. węg. indem. 54/60, renta majowa 100/40 austr. renta koronowa 100/20, węg. renta koronowa 96/30, 56 l. listy tow. kred. ziem. 95/30, 4-procent. listy banku krajow. 98—, 4/4-procent. listy banku krajow. 100/50, 4-procent. listy banku hipoteczn. 96/75, 4/4-procent. listy banku hipoteczn. 100—, 5-procentowe listy zast. bank hipoteczn. 110—, 4-procent. gal. obligi propinac. 97/40, 4-procent gal. pol. kraj z r. 1893 96/20, 4-procent. pożycz. m. Lwowa 94—, losy tureckie 62/50, marki 53/82, ruble 126/75.

Z rynków towarowych.

Lwów dnia 29 lipca. (Przedruk z urzędowej „Gazety Lwowskiej”): Pszenica gotowa 9— do 9/25, pszenica gotowa nowa 9/00 do 9/04, żyto gotowe 6/20 do 6/50, żyto gotowe na termin — do —, owsis ołrośny gotowy 5/80 do 6/20, owsis nowy lub na termin — do —, jęczmień pastewny 5/25 do 5/50, jęczmień browarny 0— do 0—, groch do gotowania 0— do 0—, wyka 4/50 do 4/75, nasienie linaie 0— do 0—, nasienie konopne 0— do 0—, bób 0— do 0—, bobik 4/50 do 4/70, hreczka 7/50 do 7/75, koniaryna eszerna galicyjska 0— do 0—, biała 0— do 0—, tymotka 0— do 0—, sawadka 0— do 0—, kukurudza stara 5/80 do 6—, nowa 5/80 do 6—, ołmiastary 65— do 75—, nowy za 56 kilo — do —, rzepak 10/50 do 11—, groch pastewny 5/50 do 5/75, do gotowania 6/50 do 9/50, Spirytus paritas Tarnopol gotowy 17/25 do 17/50, na terminy 16/50 do 17—, warranty 0— do 0—.

Sprawozdanie z targu zbożowego na Kleparzu.

Kraków dnia 29 lipca.

Obroty na dzisiejszym targu były bardzo ożywione i ograniczyły się do koniecznych potrzeb myślnych miejscowych, pomimo to jednak usposobienie wzmocniło się cokolwiek. Raz ze względu na częste deszcze przeszkadzające zbiorom a powtórze z tego powodu że dowozy starego zboża prawie zupełnie ustały. Ceny nieznacznie, ale się podniosły.

Pszenica: pszenicę białą 8/95 do 9/25 złr., czerwono-ną 8/95 do 9/35 złr. 20/14 8/95 do 9/30 złr. żyto 6/60 do 7/50 złr. jęczmień browarny 0— do 0— złr. na trupy 5/75 do 6— złr. owsis 5/65 do 6/25 złr. rzepak 0— do 0— złr. konisz eszerny 0— do 0— złr. biały 0— do 0— złr. kukurudza 0— do 0— złr. wazylko za 100 kilogramów.

Bank galicyjski dla handlu i przemysłu.

Wiedeń dnia 29 lipca. Cukier surowy 13/85 do ——. Nafta galicyjska niezmienniona. Spirytus 19/60 do —.

Wiedeń 29 lipca.

Notowane wczoraj pszenicę na włone 0— do 0—, pszenicę na maj-czerw. 0— do 0—, na jesień 8/45 do 8/40, żyto na włone 0— do 0—, na maj-czerw. 0— do 0—, na jesień 6/93 do 6/94, kukurudza na maj-czerw. 0— do 0—, na lipiec-sierpień 5/10 do 5/12, na wrzesień-październik 5/06 do 5/07, owsis na włone 0— do 0—, owsis na maj-czerw. 0— do 0—, na jesień 5/75 do 5/76, rzepak na wrzesień-grudzień 12/25 do 12/35, olej rzepakowy na wrzesień-grudzień 0— do 0—.

Tendencja silna.

Pogoda: pochmurno.

Budapeszt dnia 29 lipca.

Notowane pszenicę na kwiecień 1900 r. 8/70 do 8/72, na październik 8/38 do 8/38, żyto na maj 0— do 0—, na październik 6/67 do 6/69, kukurudza na czerw. 0— do 0—, na sierpień 4/66 do 4/68, na paźd. 0— do 0—, kukurudza na sierp. 1900 r. 4/79 do 4/81, owsis na maj 5/45 do 5/47, na październik 5/45 do 5/47, rzepak na sierpień 11/90 do 12—.

Oferty na pszenicę: słabe.

Chęć kupna: nmiarkowana.

Tendencja: lepsza.

Pogoda ciepła.

Nadesłane.

Za treść rubryki redakcyi nie odpowiada.

Dr. Józef Lubicz Orłowski

Adwokat nadworny i sądowy, obrońca dla spraw karnych, otworzył biuro we

Nr. 4517.

Aviso.

Von der Militär-Verwaltung werden nach kaufmännischer Usance beschafft:

- I. Für das Militär-Verpflegs-Magazin in Lemberg: 5.470 Metercentner Steinkohle (Myslowitzer-Prima Würfelkohle Nr. 2);
- II. Für das Militär-Verpflegs-Magazin in Czernowitz: 3.264 Kubikmeter hartes dann 1.460 Kubikmeter weiches Brennholz;
- III. Für das Militär-Verpflegs-Magazin in Stanislaw: 3.940 Kubikmeter hartes Brennholz und 2.200 Metercentner Steinkohle (Myslowitzer-Prima Würfelkohle Nr. 2);
- IV. Für das Militär-Verpflegs-Magazin in Złoczów: 1.360 Kubikmeter hartes Brennholz und 1.260 Metercentner Steinkohle (Myslowitzer-Prima Würfelkohle Nr. 2);
- V. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Tarnopol: 1.520 Kubikmeter hartes, dann 500 Kubikmeter weiches Brennholz;
- VI. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Żółkiew: 1.160 Kubikmeter hartes Brennholz und 100 Metercentner Steinkohle;
- VII. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Brzeżany: 1.000 Kubikmeter hartes Brennholz und 690 Metercentner Steinkohle (Myslowitzer-Prima Würfelkohle Nr. 2);
- VIII. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Kolomea: 2.450 Kubikmeter hartes Brennholz und 1.650 Metercentner Steinkohle (Myslowitzer-Prima Würfelkohle Nr. 2);
- IX. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Monasterzyska: 800 Kubikmeter hartes Brennholz;
- X. Für das Militär-Verpflegs-Filial-Magazin in Mosty wielkie: 1.620 Kubikmeter hartes Brennholz; — Die Abstellung hat zu erfolgen:

Nr. 4517.

Ogłoszenie.

Zarząd wojskowy zakupi zwyczajem kupieckim:

- I. Dla wojskowego magazynu żywności we Lwowie: 5.470 cetnarów metrycznych węgla kamiennego (Myslowickie kostkowe (prima) węgle Nr. 2);
- II. Dla wojskowego magazynu żywności w Czerniowcach: 3.264 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego jakoteż 1.460 metrów kubicznych miękkiego drzewa;
- III. Dla wojskowego magazynu żywności w Stanisławowie: 3.940 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego i 2.200 cetnarów metrycznych węgla kamiennego (Myslowickie kostkowe (prima) węgle Nr. 2);
- IV. Dla wojskowego magazynu żywności w Złoczowie: 1.360 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego i 1.260 cetnarów metrycznych węgla kamiennego (Myslowickie kostkowe (prima) węgle Nr. 2);
- V. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Tarnopolu: 1.520 metrów kubicznych twardego i 500 metrów kubicznych miękkiego drzewa opałowego;
- VI. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Żółkwi: 1.160 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego i 100 cetnarów metrycznych węgla kamiennego;
- VII. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Brzeżanach: 1.000 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego i 690 cetnarów metrycznych węgla kamiennego (Myslowickie pierwszorzędne kostkowe (prima) węgle Nr. 2);
- VIII. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Kolomyi: 2.450 cetnarów kubicznych twardego drzewa opałowego i 1.650 cetnarów metrycznych węgla kamiennego (Myslowickie, kostkowe (prima) węgle Nr. 2);
- IX. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Monasterzyskach: 800 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego;
- X. Dla filii wojskowego magazynu żywności w Mostach wielkich: 1.620 metrów kubicznych twardego drzewa opałowego; — Dostawić się ma:

Im Monate W miesiącu	in Lemberg we Lwowie	in Czernowitz w Czerniowcach		in Stanislaw w Stanisławowie		in Złoczów w Złoczowie		in Tarnopol w Tarnopolu		in Żółkiew w Żółkwi		in Brzeżany w Brzeżanach		in Kolomea w Kolomyi		in Monasterzyska w Monasterzyskach		Anmerkung. Uwaga.
		hartes twardego	weiches miękkiego	hartes Brennholz	Steinkohlen	hartes Brennholz	Steinkohlen	hartes twardego	weiches miękkiego	hartes Brennholz	Steinkohlen	hartes twardego	weiches miękkiego	hartes Brennholz	Steinkohlen	hartes Brennholz	Steinkohlen	
		Brennholz drzewa opałowego		twardego drzewa opałowego	węgla kamiennego	twardego drzewa opałowego	węgla kamiennego	Brennholz drzewa opałowego		twardego drzewa opałowego	węgla kamiennego	twardego drzewa opałowego	węgla kamiennego	twardego drzewa opałowego	węgla kamiennego	twardego drzewa opałowego	twardego drzewa opałowego	
	Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych		Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	Kubikmeter metrów kubicznych		Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	Metercentner cetnarów	Kubikmeter metrów kubicznych	
August — Sierpniu	—	—	200	300 ²⁾	300 ²⁾	—	—	—	—	—	—	—	—	200 ²⁾	200 ²⁾	—	—	*) Dem Militär-Verpflegs-Magazin in Lemberg, steht das Recht zu, die für den Artikel „Steinkohlen“ festgesetzten Lieferungen dem Bedarf entsprechend zu ändern, auch darf dadurch das Gesamt-Quantum eine Änderung nicht erfahren. 1) Die einschlägig 10. December 1899. 2) Die einschlägig 20. August 1899. *) Wojskowemu magazynowi żywności we Lwowie przysługuje prawo zmiany rat i warunków co do węgla kamiennego według potrzeb, pod warunkiem, że nie rozpiera ilość iwarunkowa ani nie przekracza ilości węgla kamiennego. 1) Względnie do 10. grudnia 1899 r. 2) Względnie do 20. sierpnia 1899 r.
September — Wrześniu	700	—	300	300	300	300	200	—	100	200	—	200	200	200	100	—	—	
October — Październiku	700	—	100	600	300	200	100	300	100	200	—	200	100	400	200	—	—	
November — Listopadzie	700	500	100	300	—	200	200	200	—	200	100	200	100	200	200	—	—	
December — Grudniu	700	500	100	600	200	200	100	200	100	200	—	200	100	400	200	300 ¹⁾	300 ¹⁾	
Jänner — Styczeniu	700	500	100	600	200	200	200	200	—	200	—	100	100	400	100	300	400	
Februar — Lutym	600	400	100	600	200	200	100	200	100	160	—	100	90	300	100	—	400	
März — Marcu	600	500	150	640	200	60	200	120	—	—	—	—	—	350	200	200	400	
April — Kwietniu	500	400	150	—	200	—	100	—	100	—	—	—	—	—	200	—	120	
Mai — Maju	270	464	160	—	300	—	60	300	—	—	—	—	—	—	150	—	—	
Zusammen — Razem	5470	3264	1460	3940	2200	1360	1260	1520	500	1160	100	1000	690	2450	1650	800	1620	

1. Die bezüglichen in Briefform deutlich abgefassten Verkaufsangebote, welche an kein kürzeres als ein Impegno von 14 Tagen gebunden sein dürfen und auf dem Couvert ausdrücklich als „Verkaufsangebot auf Holz oder Kohle“ zu bezeichnen sind, müssen bis längstens 8 August 1899 um 10 Uhr vormittags bei der Intendanz des 11 Corps in Lemberg eingebracht werden.
2. Die Verkaufs-Anträge können entweder auf die ganze vorstehende Quantität oder auch nur auf kleinere Partien des ausgeschriebenen Bedarfsmenge bei Angabe der gewünschten Abstellungsverhältnisse gestellt werden und müssen mit einer 50 Kreuzer Stempelmarke versehen sein.
Die Preise sind nicht cumulat, sondern für jeden Artikel abgesondert u. z. per Metercentner bei der Steinkohle und per Kubikmeter beim Brennholz anzugeben. Stimmen im Verkaufsangebot die in Ziffern und Buchstaben geschriebenen Preise nicht überein, so werden nur die in Buchstaben geschriebenen Preise berücksichtigt.
3. Die Abstellung des Brennholzes und der Steinkohlen hat auf den ärztlichen Holzplätzen (Depots) nach Weisung des Verpflegs- (Filial) Magazins zu erfolgen.
Zur Lieferung können gelangen als hartes Brennholz: Roth- und Weissbuchen, Stein-, Zerr- und Weissleichen, dann Birken; als weiches Holz: Fichten (Rothtannen), Weiss- oder Edeltannen, Föhren- (Kiefern) und Lärchenholz.
Der Verkäufer hat in seinem Verkaufsangebot anzugeben, welche Baumgattung des harten oder weichen Brennholzes erbracht wird. Von der Steinkohle wird nur auf die Myslowitzer-Prima-Würfelkohle Nr. 2 reflektiert.
Für die Abstellung kann die Begünstigung des Militär-Tarifes im Rückvergütungswege in Anspruch genommen werden, jedoch ist dies im Verkaufsbrief zu bedingen, für welchen Fall die Provenienz der Lieferungs-Quantitäten wo möglich nach den Bezugsorten zu specificiren kommt.
Es wird besonders aufmerksam gemacht, dass Special Tarife auf den verschiedenen Bahnstrecken im allgemeinen Verkehre, namentlich für Naturalien in vollen Waggonladungen bestehen, welche noch billiger sind, als der Militär-Tarif.
4. Für jede in den festgesetzten Lieferungs-Terminen und in der bedingenen Qualität abgestellte Brennholz- oder Steinkohle-Rate wird die Zahlung beim bezüglichen Verpflegs-Magazin nach Massgabe des Usancenheftes geleistet werden.
5. Der Intendant unbekannter Unternehmer haben zu veranlassen, dass über ihre Solidität und Leistungsfähigkeit ein Zeugnis — wenn sie protokollierte Firmen sind von der Handels- und Gewerbekammer, sonst aber von der zuständigen k. k. politischen Bezirks-Behörde — auf amtlichem Wege direct bei der Intendanz des 11 Corps in Lemberg, bis 8 August Vor-

mitting einlange.
6. Verkäufer, welche der Intendanz nicht hinlänglich bekannt sind, haben — wenn es die Corps-Intendanz für angemessen achtet — die Erfüllung der eingegangenen Verpflichtung durch den Erlag einer Caution in der Höhe von zehn Prozent des nach den genehmigten Preisen entfallenden Wertes der erstandenen Lieferung zu versichern. Diese Caution hat der Verkäufer mit dem Schlussbriefe beizubringen.
Producten, Gemeinden, sowie landwirthschaftliche Vereine sind hinsichtlich der Leistung welche sie mit eigenen Erzeugnissen bewirken können, vom Erlage der Caution befreit.
Producten (Landwirte) haben soferne dieselben der Intendanz nicht schon bekannt sind Zeugnisse der betreffenden landwirthschaftlichen Corporationen zugleich mit dem Verkaufsangebot beizubringen, in welchen bestätigt wird, dass sie wirklich Producten sind, und dass das ganze offerierte Quantum von ihnen producirt wird.
7. Die scalemassigen Quittungsstempel werden von der Heeres-Verwaltung beigebracht.
8. Das Holz und die Steinkohlen müssen die für die Verpflegung des k. u. k. Heeres vorgeschriebene Qualität haben.
Die näheren Bedingungen, welche den Kaufabschlüssen zur Grundlage zu dienen haben, sind dem für die vorliegende Ausschreibung amtlich ausgearbeiteten und bei der Corps-Intendanz, sowie bei den Militär-Verpflegs Magazinen in Lemberg, Czernowitz, Stanislaw und Złoczów, dann bei den Verpflegs-Filial Magazinen in Brzeżany, Kolomea, Tarnopol, Żółkiew, während der gewöhnlichen Amtsstunden zu Jedermanns Einsicht auf liegenden Usancenhefte vom 21 Juli 1899 Nr. 4517 zu entnehmen. Jeder Offerent ist mit der Einbringung seines Verkaufsangebotes an die Bedingungen dieses Usancenheftes bereits gebunden.
Ungeachtet dessen ist in dem Verkaufsangebot zum Ausdruck zu bringen, dass sich der Anbieter diesem ihm im vollen Umfange bekannten Usancenhefte Nr. 4517 vom 21 Juli 1899 unterwirft.
9. Die Usancenhefte können gegen Erlag von 8 (acht) Kreuzern bei den Militär-Verpflegs-Magazinen in Lemberg, Czernowitz, Stanislaw und Złoczów gekauft werden.
10. Nachträglich, oder im telegraphischen Wege einlangende Verkaufsangebote, sowie solche, welche den gestellten Bedingungen nicht entsprechen, werden nicht berücksichtigt.
Gemeinden, Producten und landwirthschaftliche Corporationen geniessen besondere Begünstigungen und Erleichterungen, welche bei den Militär-Verpflegs Magazinen in Lemberg, Czernowitz, Stanislaw und Złoczów, sowie bei der Intendanz des 11 Corps eingesehen werden können.
Lemberg am 21 Juli 1899.

Von der k. u. k. Intendanz des 11 Corps.

1. Dotyczące, w formie listu dokładnie ułożone propozycje sprzedaży, które nie powinny na krótszy jak 14 dniowy termin zobowiązywać, i na kopercie wyraźnie jako „propozycja sprzedaży drzewa albo węgla oznaczone być mają, mają być oddane najpóźniej do dnia 8 sierpnia 1899 o godzinie 10 przed południem w biurze Intendancy 11. korpusu we Lwowie.
2. Propozycje sprzedaży mogą opiewać albo na całą, zwyż podaną ilość albo też na mniejsze partje rozpisanej ilości potrzebnej, a w nich ma być podany życzony termin odstawy; prócz tego muszą one być zaopatrzone marką stemplową na 50 ct.
Ceny mają być nie ogólne, tylko dla każdego artykułu osobno i to za cenę metryczną przy węglu kamiennym, a przy drzewie opałowym za metr kubiczny, podane. Jeżeli w propozycjach sprzedaży cyframi i literami pisane (wyrażone) ceny razem się nie zgadzają to w takim razie uwzględnione będą tylko ceny literami wyrażone.
3. Odstawa drzewa opałowego i węgla kamiennego ma się odbyć według wskazówek Magazynu zaopatrzenia wojska w żywność w rządowych miejscach na skład drzewa przez a zonych.
Odstawieniami mogą być jako twarde drzewo opałowe: drzewo bukowe, dębowe, grabowe, (Stein-, Zerr- und Weissleiche), brzożowe; albo jako drzewo miękkie: świerkowe (smerekowe), brzożowe, jodłowe, sosnowe i modrzewiowe.
Sprzedający ma w swej propozycji sprzedaży wyszczególnić jakiego gatunku twardego albo miękkiego drzewa opałowego zamierza odstawić. Uwzględniane będą tylko oferty na węgiel kamienny z Mysłowic (tak zwane „Prima Würfelkohle“ Nr. 2).
Przy odstawie można się na kolejach posługiwać taryfą wojskową, za wynagrodzeniem zwrotnem, jeżeli już w liście sprzedaży ten warunek się stawia w którym to razie przewoźnicy pojedynczych ilości liwerunkowych o ile możności przez określone miejsce skąd takowe są wzięte oznaczoną być powinna.
Zwraca się przytem szczególnie uwagę na poszczególne taryfy rozmaitych sieci kolejowych w ogólnym ruchu, mianowicie, że przy naładowaniu całych osobnych wagonów towarów przyrodniczych, zapłata za przewóz od tłuowych jeszcze tańsza jest, aniżeli taryfa wojskowa.
4. Za każdą w ustanowionych terminach i w umówionej jakości odstawaną ratę drzewa opałowego lub węgla kamiennego wypłaci dożny magazyn zaopatrzenia wojska w żywność należność podług ustanowionych zesztytu taryf (Usancen Heft).
5. Każdy c. i k. Intendanturze nieznaną przedsiębiorca ma się postarać o to, ażeby świadectwo jego rzetelności i możności dostawy — wystawione, w razie, jeżeli jest probokolowana firma, przez dotyczącą listę handlowo-przemysłową, w innym zaś razie przez dotyczącą władzę polityczną — w drudze rządowej wprost do Intendancy 11 Korpusu we Lwowie przed prawą przesłane zostało.
6. Przedsiębiorcy, nieznani dostatecznie Intendaturze, — mają, jeżeli to Intendatura korpusna za stosowne uzna zapewnić spełnienie swych zobowiązań złożeniem kaucyi w wysokości 10 procent wartości całej dostawy.
Ta kaucya ma złożony przedsiębiorca równocześnie przy pisaniu listu ugodowego (Schlusbriefe).
Producten, gminy, jakoteż rolnicze towarzystwa, są pod względem odstawy własnych produktów od kaucyi zwolnieni.
Intendanturze nieznanemu producenci (gospodarze gruntowi), mają dostarczyć świadectwo wydane przez dotyczącą towarzystwo rolnicze, w którym potwierdzonym być ma, że rzeczywiście są producentami i że cała przez nich oferowana ilość przez nich produkowaną została.
7. Przepisane należności stemplowe od kwitu ponosić będzie Zarząd wojskowy.
8. Drzewo i węgiel kamienny muszą posiadać tę jakość, jaka jest dla zaopatrzenia c. i k. wojska przepisana.
Bliższe warunki, które zawaroiom kupna za podstawę służyć mają, mogą być w tym — dla tegoż ogłoszenia osobno i urzędowo sporządzonym zeszycie zwozajów (Usancen Heft) z dnia 21 lipca 1899, Nr. 4517 — przez każdego w c. i k. Intendaturze korpusnej, jakoteż w wojskowych magazynach żywności we Lwowie, Czerniowcach, Stanisławowie i Złoczowie, następnie w filiach wojskowych magazynów żywności i łożek w Kolonie strumiliowej, Kolomyi, Złoczowie nowym, Tarnopolu, Żółkwi i w Brzeżanach, podczas zwykłych godzin urzędowych przejrzane. Każdy oferujący przedsiębiorca jest już z obowiązkiem wniesienia swej propozycji sprzedaży (oferty) warunkami podanymi w zeszycie zwozajów (Usancenheft) związany. Pomimo tego, należy w ofercie podać, że się sprzedający wspomnianemu, oferującemu w całej osnowie znanemu zeszyciowi zwyczajów Nr. 4517 z dnia 21 lipca 1899 poddaje.
9. Zesztyt zwyczajów (Usancen Heft) są do nabycia za złożeniem 8 ct. w wojskowych magazynach żywności we Lwowie, Czerniowcach, Stanisławowie i Złoczowie.
10. Propozycje sprzedaży, które zapóźno lub drogą telegraficzną nadesłane będą, jakoteż takie, które warunkom wymaganiom nie odpowiadają, nie będą uwzględnione.
11. Gminom, producantom i stowarzyszeniom rolniczym przyznane będą pewne osobne uwzględnienia i ułatwienia, które w biurze Intendatury c. i k. 11 Korpusu we Lwowie, jak i w magazynach zaopatrzenia w żywność wojska we Lwowie, Czerniowcach, Stanisławowie i Złoczowie przejrzane być mogą.
Lwów, dnia 21 lipca 1899.

C. i k. Intendantura 11 Korpusu.

